

SLOVENSKI NAROD.

Isahja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravitelstvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravitelstvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravitelstvo „Slov. Naroda“.

Hrvatski zastopniki v Pešti.

—o.— Zadnji ponedeljek hodili so zastopniki hrvatskega naroda po Pešti od Poncija do Pilata, od ministra do ministra, in o belem dnevi so kazali, v kakšnem stanju se nahajajo prava hrvatska! Izvrševali so program „narodne stranke“, program „hrvatskega naroda“, kakor so sami trdili, za kar so odposlani bili. In v čem se je razodeval ta program? Važno mora biti za nas in za hrvatske politike samo to, kaj da program sedanjih vladajočih stranke na Hrvatskem pomeni merodavnim krogom ogerskim in javnemu mnenju madjarskem. Ako si mi svoje želje in pravice snujemo dobro, s tem jih še ne dosežemo, vse naše napore in upe morejo pokopati tisti, od katerih smo zavisni. „Narodna stranka“ hrvatska obeta si cela nebesa od madjarskega gospodstva, vsaj vir hrvatskega življenja je državno-pravna „nagoda“, a zategadelj mora prav ona opazovati in ocenjevati prikazni na obrazih politikov madjarskih, kadar se v le-teh navzočnosti govori o težnji in pravu hrvatskega naroda. Zadnji ponedeljek je bila taka prilika! Cela procesija hrvatskih zastopnikov je v ta dan trkalo sedaj pri tem svetlem gospodarji svojem, sedaj pri oni prevzvišenosti madjarski. Odpirala so se jim duri in predsednik stranke, Lj. Vukotinić „izlival je pred

ogerskimi ministri toplá čustva svoje stranke“, kakor poroča „Pester Lloyd“. Govoril jim je, da „narodna stranka“ ne dopušča nobenega oslabljenja hrvatskih odnošajev do Oggerske, a prosil jih je tudi, kakor svetopisemski Lazar, naj se usmilijo rev hrvatskih in naj privoščijo mrvice ogerskih dobrot tudi iztradanemu telesu hrvatskemu. In kaj so na to preudano prosjačenje, na ta nadobudni program „narodne stranke“ odgovarjali ministri, kaj madjarski odločilni listi? Madjarske preuzvišenosti so si z veseljem napolnile žepe s hrvatskimi kapitulacijami, katerih jim je „narodna stranka“ znova navdušeno nametala v naročaj in za odplačilo neso bili več v zdregi. Najprej se jim je dalo, kar bi potrebovali utegnili! Utegnili — pravimo, kajti na Oggerskem je globoko ukoreninjena volja, upogniti z batalijoni hrvatsko nepokorščino in ne iskati si modérnih zaupnic. Kapitulacije hrvatske z zadnjega ponedeljka torej tudi neso imele posebne cene in ironično odplačilo je v tem, da „se bodo podpirale vse one želje Hrvatske in Slavonije, kateie — so v skladu z interesi celokupne države krone ogerske“. Oggerska vlada je pokazala znova, da se ne da motiti v srečnem položaji bogatina, v svetopisemskem svojem razmerji k ubogemu hrvatskemu Lazarju, in „narodnavladna stranka“ hrvatska je to videati, saj je sama pod mizo ležala! In drugi dan je mogla čitati v madjarskih novinah, kako se je drsala po kolenih, kako se je odpotila v „honyved-ministerstvo“, da se „pokloni“ (!) ministru Fejérváry-ju, k ministru trgovine grofu Pavlu Széchény-ju „da mu se — pokloni“. Komu na Hrvatskem, ki ima še kaj narodnega ponosa v sebi, ne udari kri v lice, da se v političnih akcijah hrvatskih zastopnikov pred vkupno vlado piše tolikanj ponižujoče! Da so to zakrivilo zastopniki sami, to je jasno, a jasno je tudi, da servilnost „narodne stranke“ na Oggerskem imponovati ne more! Ako se piše, da je Hrvatska naselbina madjarska, to bode tako dolgo resnično, kolikor dolgo bodo hrvatski zastopniki to sami dokazovali na „materini-zemlji“. Iz Angre Pequene bodo prihodnjič zamoreci k Bismarku prišli tako tožit svoje rojake, kakor je zadnjič predsednik Vukotinić tožil pri Kolomanu pl. Tiszi hrvatsko opozicijo. Zmernost politična je lepa stvar, a grda postane, kadar se prevrže v prosjačenje, v prilizovanje in klečepništvo! Politični voditelji postanejo po tem

elastične marionete, na katere se ozirov ne jemlje, ker itak zmirom dobro služijo. Redka značajnost olajšuje tudi na Hrvatskem absolutistično delo, pravo in svoboda naroda nam bratskega se gazi, ker je premalo stanovitnih značajev, torej premalo doslednega odpora v odločujočih hrvatskih krogih. Večina saborska hoče, da se po drni in strni hodi z vlado madjarsko. Tako tudi deluje, in zadnji ponedeljek se je po ministerskih parketih trudila dokazati, da se z narodom, ki ga zastopa, klanja in udaja madjarskemu gospodstvu! Čemu truditi se? Madjari so postali ironični, dobre volje, tako so že naskrmljeni z lojalnostjo hrvatske „narodne stranke“. In s to istino lahko računajo hrvatski politiki!

Od teh svojih zastopnikov v ogerskem zboru si hrvatski narod ne more dokaj dobrega obetati. Vedno še bode pel žalostno pesen, da je zanj bilo bolje pred 1848. letom, ko je v ogerskem zboru imel samo tri kraljevinske delegate nego sedaj, ko jih odpošilja štirideset. Tedaj se je govorilo z latinskim jezikom, sedaj govori se v madjarsčini. Hrvatje, ki ste uvekovečeni v manjšino ogerskega zbrora, udeležujte se debat z madjarskim jezikom, ali pa počenjajte, karkoli hočete! Izbirali so si hrvatski poslanci najboljše, ostajali so doma in bili parlamentarni stipendisti, ker neso pozabljali, da imajo pravico do stanarine in do dnevnice. Ostajali so pri svojih Penatih in mej tem so Ogri skovali mnog skupen zakon, ki se ne ujema s samoupravo hrvatsko. Kadar pa je bilo treba rešiti ministerstvo, tedaj so bili veseli, da se jih kdo spomni in jadralsi so v ogersko zbornico in oddali so svoje glasove. S tem so se priliznil ministerstvu, in nakopali hrvatsku mržnjo nezavisnih madjarskih elementov. To je bila hrvatska politika v Pešti, politika stranke, ki si še sedaj pripisuje jedino politično rezono! Velevažne mandate delegačne je „narodna stranka“ izročala najslabšim članom sabora, samo da so bili dobri vladni mame-luki. Tudi v tem pridobila si je nezvenljivih zaslug za madjarsko kolonizacijsko politiko v hrvatski izsesani domovini!

Delavnost pa, ki so jo po zadnjih viharnih dnéh znova pričeli zastopniki hrvatski, poverjeniki „narodne stranke“, ni družega, nego nov simptom bolne politike. Zopet so se jeli madjarski vladi metati pod noge, tudi v bodoče obetajo ostati politični mutci! Ali naj se čudimo, da hrvatski narod izgublja svojo potrepljivost? Ali bodo slovenski vladni politiki

LISTEK.

Rodbinska sreča.

(Roman grofa L. N. Tolstega, poslovenil I. P.)

Drugi del.

I.

(Dalje.)

„Nu, kaj sem povedal? ponovi,“ imel je navado vpraševati. Pa jaz nesem mogla ničesar ponoviti. Smešno se mi je zdelo, da ni pripovedoval ne o sebi, ne o meni, a o nečem družem. Kakor bi ne bilo vse jedno, kaj se tam dela. Še le mnogo pozneje sem začela razumevati in zanimati se za njegova dela. Tatjana ni prišla iz svoje sobe do kosila, pila je sama čaj in le po poslih je nama želela dobro jutro. V najinem posebno srečnem svetu je čudno zvučal glas iz njenega povsem drugačnega ogla, pogostem sem se samo hohotala za odgovor hišini, ki je, sklenivši roki, počasi pripovedovala, da so jej Tatjana Semenovna naročili poizvedeti, kako

sva spala, po včerajšnjem sprehodu in o sebi jej ukazali naznaniti, da jih je vso noč križ bolel, in ta neumen pes lajal, da vso noč neso mogli spati. In ukazali so povprašati, kako je dopalo današnje pečenje in prosili povedati, da danes ni Taras pekeli, ampak za poskušnjo prvi pot Nikolaša in to jako dobro, zlasti preste, suhar je pa prehudo zapekla. Do kosila sva bila malo vkupje. Jaz sem igrala, čitala sama, on je pa pisal, ali pa zopet šel ven; pred obedom, ob štirih pa smo se sešli v salonu, mati je prilezla iz sobe, in javljali so se ubogi plemenitniki, tuji, katerih so bili vedno dva ali trije v hiši. Redno sledaji dan je podal mož roko materi, da jo pelje v obednico; ona je pa zahtevala, da drugo poda meni, in tako smo se slednji dan rinili in motali skozi vrata. Pri obedu je mati predsedovala in zabavali smo se prilično, umno in nekoliko slovesno. Najino prosto govorjenje z možem je prijetno rušilo slovesnost teh obednih sej. Mej sinom in materjo so se včasi pripetili prepiri in nagajanja, zlasti ona je ljubila te prepire in nagajanja, kajti v njih se je najsilneje izražala nežna in trdna

ljubezen, katera jih je vezala. Po obedu se je mama usela na velik naslonjač, mela tobak ali pa razrezovala liste novih knjig, midva sva pa čitala ali pa šla v veliki salon k glasovirju. Mnogo sva vkupje čitala ta čas, a godba je bila najina najljubša in najlepša zabava, vsakokrat je vzbudila nove strune v najinem srci, kakor bi z nova odkrila naju družega družemu. Ko sem igrala njemu priljubljene komade, usel se je na oddaljen divan, kjer ga skoraj nese videla, iz čustva sramožljivosti prizadeval si je skrivati utis, katerega je napravilo nanj sviranje; pa pogostem, ko on ni pričakoval tega, ustala sem izza glasovirja, šla k njemu in zasledila na njegovem obrazu razburjenje, nenaravni blesk in vlažnost v očeh, katere se je zastonj prizadeval skriti.

Mati je pogostem hotela na naju pogledati, pa se je najbrž bala nadlegovati naju, in včasi je, ne da bi bila pogledala naju, šla skozi veliki salon z na vitez resnim in ravnodušnim obrazom, ps jaz sem vedela, da ni imela po kaj hoditi tod v svojo sobo in zopet vračati se. Večerni čaj sem točila v obednici, kjer smo se zopet vsi domači zbrali

